

Οι εκλογές για την ηγεσία στον ΣΥΡΙΖΑ

Μια μονομαχία πάνω στο πτώμα της δικής τους “Αριστεράς”

Θόδωρος Μεγαλοικονόμου

Πολλά μπορεί να πει κανείς και για **Κασσελάκη** και για **Αχτσιόγλου**. Για τον αμερικανόφερτο εφοπλιστή, υμνητή της Goldman Sachs και με θετική εικόνα για τον Κ. Μητσοτάκη, από τη μια, που, από την πλήρη πολιτική και κινηματική αφάνεια και ανυπαρξία, έγινε, μέσα σε μια μέρα, πρώτη είδηση και για μια πρώην υπουργό Εργασίας, από την άλλη, με αντεργατικές και εφαρμοστικές των μνημονίων πολιτικές.

Αυτό το «**Α**», που ο Κασσελάκης, ως πρώτη ταυτοτική του παρουσίαση, άλλαξε από «**Αριστερά**» σε «**Ανασυγκρότηση**», δεν σηματοδοτεί παρά την ταφόπλακα που εδώ και πολύ καιρό έχει μπει σ' ένα κόμμα εκ της συστάσεώς του αστικού, για το οποίο η «αριστερά» ήταν πάντα απλώς μια λέξη. Είτε ο ένας βγει, είτε η άλλη, ο ρόλος του Σύριζα ως του αριστερόστροφου δεκανικιού της κυρίαρχης καπιταλιστικής εξουσίας όχι μόνο δεν θα αλλάξει, αλλά θα γίνει και **πιο στενός**.

Αυτή η θνησιγενής πορεία των πάλαι ποτέ «ευρωκομμουνιστικών» (ή άλλως πως, ευρωσταλινικών) μορφωμάτων, προϊόντων της διαλυτικής κρίσης του «ανύπαρκτου κομμουνισμού» στη δεκαετία του '80 (που κατέλιπε και κάποια παλαιολιθικού χαρακτήρα σταλινικά μορφώματα, όπως στην Ελλάδα το ΚΚΕ) είχε εκφραστεί, για παράδειγμα, στην Ιταλία, όταν, πριν αρκετά χρόνια, σε κάποια παλιά γραφεία του **ΙΚΚ** στη Ρώμη, αυτή η περαιτέρω μετάλλαξη του «ευρωκομμουνισμού» σε αστικό κόμμα φαινόταν και έξω από το κτίριο των γραφείων τους, όπου στα αριστερά της εισόδου έγραφε «**PCI**» (Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα) και στα δεξιά «**PD**» (Δημοκρατικό Κόμμα). Μερικά χρόνια μετά, επί κυβερνήσεως Ρέντσι (2014-16), ηγέτη του PD, πέρασαν μερικά **από τα πιο ακραία νεοφιλελεύθερα αντεργατικά** μέτρα στην Ιταλία, που ούτε ο Μπερλουσκόνι και η ακροδεξιόι συνοδοιπόροι του δεν είχαν μέχρι τότε καταφέρει να εφαρμόσουν.

Στην Ελλάδα ήταν ο Σύριζα που συνέχισε την πολιτική των μνημονιακών κυβερνήσεων που είχαν προηγηθεί. Ήταν ο Σύριζα που αποδέχτηκε και εφάρμοσε πιστά το τρίτο και χειρότερο μνημόνιο όπως και την μεταμνημονιακή δημοσιονομική εποπτεία, που ισοδυναμεί με ένα μνημόνιο διαρκείας. Ήταν ο Σύριζα, που, όταν επί των ημερών του ξέσπασε το λεγόμενο «Προσφυγικό», αντιμετώπισε τους πρόσφυγες στη βάση μιας στρατοπεδικής πολιτικής (εκτελώντας πάντα πολιτικές και **εντολές της ΕΕ**).

Και πάρα πολλά άλλα.

Γι' αυτό, όσο και να μην αρέσει σε πολλούς και πολλές, είναι πάντα χρήσιμη αυτή η υπενθύμιση, ότι ο

Αλέξης Τσίπρας τύχαινε της πλήρους αποδοχής και των πιο εγκωμιαστικών σχολίων της Μέρκελ για το ρόλο του στην τιθάσευση και στην χειραγώγηση του κοινωνικού κινήματος ώστε να γίνεται δυνατό να περνάνε και να εφαρμόζονται τα μνημονιακά μέτρα. Το ότι ειδικά ο Κασσελάκης τυγχάνει της υποστήριξής του δεν θάπρεπε να εκπλήσσει κανένα.

Και επομένως, το πολιτικό ποιόν των ατόμων που διεκδικούν, με αυτόν τον τραγελαφικό τρόπο που έχει επιλεγεί, την ηγεσία του κόμματός τους (ακόμα και δεξιοί πάνε και ψηφίζουν τον «αριστερό» ηγέτη) δεν θάπρεπε, επίσης, να εκπλήσσει.

Ο Σύριζα, έστω και ως «αριστερούτσικο» κόμμα, έχει τελειώσει. Αυτό που φαίνεται να αντιλαμβάνονται εκεί ως μόνη δυνατότητα «επιβίωσής» τους είναι η πλήρης διαγραφή, και στην πράξη και στα λόγια, ακόμα και ως λέξης, της ονομασίας «αριστερά» και η πλήρης μετάλλαξη του Σύριζα σε ένα κεντρικό αστικό κόμμα. Που θα λειτουργεί στο πλαίσιο των προδιαγραφών των εξ Εσπερίας και των εκ του άλλου άκρου του Ατλαντικού πατρώνων του νέου σχηματισμού (αν τα καταφέρει, και για πόσο, να υπάρξει).

Το κύριο, όμως, πρόβλημα δεν αφορά τη μοίρα ενός εκ συστάσεως αποτυχημένου ψευδοαριστερού πολιτικού σχηματισμού, αμετάκλητα προσανατολισμένου σε πολιτικές διαχείρισης του κυρίαρχου κοινωνικοοικονομικού συστήματος. Αυτό που θάπρεπε, κυρίως, να μας προβληματίσει είναι όλοι και όλες, αυτοί και αυτές, που σπεύδουν να αναδείξουν με την ψήφο τους ως ηγετική μορφή αυτή την «ανάδυση εκ του μηδενός». Είναι όλοι και όλες, αυτοί και αυτές, που θεωρούν ότι κινούνται προς τα «αριστερά», αλλά, παρά όσα έχουν βιώσει με το Σύριζα, ως κυβέρνηση, αλλά και ως αντιπολίτευση, και παρά τον καταποντισμό του στις πρόσφατες εκλογές, βλέπουν ως λύση στο αδιέξοδο ένα άτομο με το «προφίλ Κασσελάκη», έναν εφοπλιστή *«εκδρομέα της Μακρονήσου»*, που με ποικίλα, ένθεν κακείθεν, υλικά πλάθεται ως **«θέαμα»**, δηλαδή, που **«επειδή δεν είναι γι' αυτό φαίνεται»**. Εκφράζοντας όλοι και όλες, αυτοί και αυτές, μια όλο και πιο δεξιόστροφη πορεία προς ένα νέο «Κέντρο».

Ας αναρωτηθούν, λοιπόν, όλοι και όλες που πάνε σ' αυτό το υπόλειμμα του πάλαι ποτέ ελληνικού «ευρωκομμουνισμού» για να ψηφίσουν ηγέτη: θέλουν κάποια που έπαιξε έναν ουδόλως αμελητέο ρόλο στην απαρέγκλιτη εφαρμογή των μνημονίων και γενικά των πολιτικών του κεφαλαίου, ή κάποιον ποικιλοτρόπως εντεταλμένο, που «βγάζει σπυριά» ακόμα και με τη λέξη «αριστερά»;

21/9/2023

Θ. Μεγαλοοικονόμου